

Ехъ, Васко, чуденъ гласъ иматъ тѣ. Още сѣщия день сложихме клопки на много клони. Всѣки день попадаха въ тѣхъ косове, дроздове, стърчи опашки, но кукувица и славей нѣмаше. Това ни сѣрдѣше. Завъртвахме прашки. По цѣльъ день замѣрѣхме птичкитѣ по клонитѣ на джба. Сивиятъ ни котаракъ стоеше край насъ и грабваше всѣка паднала птичка. Изплашиха се крилатитѣ пѣвци и преста-наха да идватъ на джба. Дойдѣше ли нѣкоя, рискуваше да падне отъ прашка или да се хване въ клопка. Не мина много и по листата на джба се явиха гжсеници, започна-ха да ги гризатъ. Кѣмъ края на пролѣтъта не остана здра-во листо. Останаха да стърчатъ голитѣ клони и по тѣхъ нашитѣ клопки.

По това време дѣдо се завърна отъ планината, кжде-то бѣше съ овцетѣ. Като видѣ голия джбъ, простена отъ мжка и изкрещѣ:

— Пакостницитѣ, кжде сж пакостницитѣ! Азъ ей се-га ще ги пипна!

Помислихме, че ще убива гжсеницитѣ, та му се при-текохме на помощъ. Но вмѣсто тѣхъ, той пипна насъ и за-почна немилостиво да ни налага.

— Олеле е! — писнахме ние колкото ни гласъ държи. Изкочи баба.

— Защо ги биешъ, бе? — попита тя и се спушна да ни отървава.

— Да ги питамъ. — рѣмжеше дѣдо, — кжде сж ли-стата на джба?

— Та какво сж виновни децата? — питаше баба и ни измѣкваше единъ по единъ изъ ржцетѣ му.

— Тѣ сж виновни, — крещѣше дѣдо, — тѣ. Съ клоп-ки, прашки и викове сж прогнали птичкитѣ, които из-трѣбватъ гжсеницитѣ.

— Пада имъ се тогава, — рече баба.

А ние избѣгахме кой накжде види, безъ да помислимъ нѣкога да замѣряме птички.

Владимиръ Зеленгоровъ

Обичайте горитѣ!

Пазете ги като очитѣ си!